

Zij zweeg.

„En wat heb je daarna gedaan? Hoe kreeg je in 't hoofd bij mijn zuster voor meid te komen spelen?”

„Ik wist niet dat het je zuster was, ik ken niet eens de namen van je familieleden, evenmin als je mijn naam kende toen je mij vroeg” en haar stem klonk bitter. „Ik heb dadelijk een dienst gezocht, en was voorloopig in het „Te Huis” op de Prinsengracht gelogeed. Ik kan me voor niets anders uitgeven en ik moest toch leven, eerlijk, fatsoenlijk leven. Mevrouw Zandberg heeft mij genomen, zonder getuigen, zonder te vragen, waar ik vandaan kwam. Toen ik merkte dat zij je zuster was, vond ik 't onnoodig mijn ontslag te vragen. Ik dacht niet je zoo spoedig te zien, ook niet dat je zou verlangen mij te spreken.”

„Wel zeker verlang ik dat! Ik heb er ook 't recht toe. Langer verdraag ik die malle verhouding niet en nu kom ik je vragen of je met mij mee gaat. Ik vertrek spoedig naar het buitenland en die kuren verdraag ik niet langer. Je volgt me!”

„Als je vrouw of als je model?”

„Schei toch uit met die dwaze taal! Zeker zal ik je vragen eens weer voor mij te zitten. Je bent mooier geworden, alleen maak je je gezicht wat stijf door het tot een bepaalden plooi te dwingen maar als je er niet aan denkt dan is 't weer hetzelfde vuurwerk van expressies dat mij zoo in je heeft aangetrokken.”

„En waarvoor je mij nu weer nodig hebt. Neen Frank, onder die voorwaarde kom ik niet meer bij je! Dat heb ik me vast voorgenomen.”

„Weet je dan niet, dat het je plicht is bij je man te blijven, hem te gehoorzamen? Je hebt het altijd over plichten, toon dat je ze vervullen kunt.”

„En wat is jou plicht, Frank. Mij liefde en bescherming te verleen, en je laat mij alleen, je trouwt mij zonder liefde, alleen omdat het 't eenige middel is je model altijd bij de hand te hebben.”

„Maar wat wil je dan in duivelsnaam?”

„Wat ik wil? Dat je mij als je vrouw erkent, dat je mij aan je familie voorstelt, dat je mij toestaat een huishouden op te richten, waar ik mijn werk kan doen en is er dan tijd over dan wil ik voor je zitten zooveel je wilt. We moeten ons huwelijk als een ernstige zaak beschouwen. Als je mij dat belooft dan zal ik je volgen!”

„Maar dat wil ik niet. Je bent nu toch al bedorven door de conventionele wereld, waarin je verkeert, die je dagelijks ziet al is 't ook van beneden. Als je met mijn zusters omgaat word jij een dame als elke ander, en dat verkies ik niet.”

„Je wil mij een dom kind laten, en daarom niet tot je vrouw, je gelijke verheffen, je levensgezellin.”

„Kind, je praat boekentaal. Ik vind je zó onuitstaanbaar.”

„Dat zal je voortaan altijd vinden. Laten wij dus niet weer elkander zoe-